

Luxe was er in Colombo evenmin, trouwens: in Trincomalee, de basis van de Britse en Nederlandse marine-eenheden en van de vliegboten (die van de MLD inbegrepen), was die ook ver te zoeken. De duizenden marinemannen van diverse nationaliteiten moesten er aan de wal tevreden zijn met twee restaurants en twee bioscopen. De verschillen tussen Ceylon en Australië waren frappant en troffen dan ook de opvarenden van de lichte kruiser 'Tromp' die in februari '44 een tijdlang voor reparatie in de haven van Colombo lag. 'Men ziet hier niet veel van oorlogsinspanning', tekende een van de officieren aan (zes maanden na de oprichting van *South-East Asia Command*!).

'Grote havens als deze en Bombay hebben nog steeds geen kaden; alles moet geladen of gelost worden met prauwen. De haven ligt dan ook barstens vol met schepen; als er een paar bommenwerpers over komen, blijft er niets van heel. De Amerikanen daarentegen maken in zes maanden zelfs in Engeland kaden van 1500 meter lengte, met olieleidingen, kranen, spoorrails en alles compleet. Dat is de enige manier om de oorlog te winnen. Maar hier gaat men om vijf uur naar huis. Zaterdags en zondags wordt er niet gewerkt en men slaapt rustig verder. Vanmiddag was ik op een nieuw Engels schip, een korvet van de 'Black Swan'-klasse, en daar vertelde een der Engelse officieren hoe de Amerikanen en hoe de Engelsen een basis inrichten:

'De Amerikanen sturen eerst twee officieren die kijken wat ze plaatselijk kunnen krijgen aan terreinen, gebouwen enz.; ze kopen dat en seinen dan nauwkeurig naar Amerika wat ze nog nodig hebben. Drie weken later komen de schepen met voorraden en de mensen die voor alles moeten zorgen. Na een maand komen de eerste troepen en na twee maanden loopt de zaak. Dagelijks komen voorraden en troepen binnen.

En nu de Engelsen.

Die beginnen met een paar duizend man te sturen. Daarna begint de commandant lange brieven naar Engeland te schrijven dat het zo niet gaat, want er zijn geen voorraden. Na een jaar dringt het door tot de autoriteiten, die dan kwaad worden en zeggen: 'Wat zitten die lui daar nu al een jaar niets te doen, roep ze terug!' Tegen dat ze weg zijn, komen de voorraden aan. De troepen worden vanuit Engeland weer teruggestuurd en als ze aankomen, zijn de voorraden gestolen of verrot.'

'Dat is niet overdreven', voegde de officier van de 'Tromp' hieraan toe, denkend aan 'de ellende die ik heb om een doodgevoorn schroefje te vinden en dan de moeilijkheden om een passend moertje te vinden voor dat schroefje' – een ontboezeming welke, evenals trouwens het relaas van de officier van het Britse korvet, door Bezemer 'gechargeerd'